

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 28 stycznia 2022 r. – PL/État belge

(Sprawa C-56/22)

(2022/C 148/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PL

Strona pozwana: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, a przede wszystkim przepisy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i dyrektywa 2008/115/WE⁽¹⁾, ma zastosowanie do stosowanej przez państwo członkowskie praktyki umożliwiającej mu zalegalizowanie na miejscu pobytu cudzoziemca przebywającego tam nielegalnie? Jeżeli tak, to czy art. 5, 6, i 13 dyrektywy 2008/115/WE w związku z jej [motywami 6 i 24] oraz art. 1, 7, 14, 20, 21, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że gdy państwo członkowskie rozważa przyznanie obywatelowi państwa trzeciego, przebywającemu nielegalnie na jego terytorium, niezależnego zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego go do pobytu, ze względów charytatywnych, humanitarnych lub innych, państwo to może, po pierwsze, wymagać, aby ten obywatel dowiódł uprzednio, że złożenie przez niego wniosku w państwie pochodzenia jest niemożliwe, a po drugie, zaniechać ustanowienia w swoich przepisach przesłanek i kryteriów, a fortiori obiektywnych, pozwalających uzasadnić te względy charytatywne, humanitarne lub inne (czy to w zakresie dopuszczalności – poprzez wymaganie wykazania wyjątkowych okoliczności, bez określenia ich przy tym, czy to w sferze badania sprawy co do istoty – poprzez nieustanowienie żadnego obiektywnego kryterium, które umożliwiłoby zdefiniowanie względów, w szczególności humanitarnych, uzasadniających wydanie zezwolenia na pobyt), co sprawia, że sposób rozpatrzenia takiego wniosku jest nieprzewidywalny, a nawet arbitralny? Jeżeli kryteria te nie muszą być określone w przepisach, to czy w przypadku odmowy, okoliczność, że jedyny przewidziany środek zaskarżenia dotyczy wyłącznie zgodności z prawem i nie obejmuje jakichkolwiek względów związanych z celowością, nie narusza prawa do skutecznego środka prawnego?”

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 2 lutego 2022 r. – AB/Land Hessen

(Sprawa C-64/22)

(2022/C 148/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB

Druga strona postępowania: Land Hessen

przy udziale: SCHUFA Holding AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 77 ust. 1 w związku z art. 78 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679⁽¹⁾ (zwanego dalej „RODO”) należy interpretować w ten sposób, że rozstrzygnięcie organu nadzorczego, o którym organ ten informuje zainteresowanego,
- a) ma charakter odpowiadający rozpatrzeniu petycji? Skutkowałoby to tym, że sądowa kontrola decyzji organu nadzorczego w sprawie skargi na podstawie art. 78 ust. 1 RODO ograniczałaby się zasadniczo do tego, czy organ rozpatrzył skargę, prawidłowo zbadał przedmiot skargi i poinformował skarżącego o wyniku kontroli.
- lub
- b) należy rozumieć jako wydaną przez organ publiczny decyzję co do istoty sprawy? Skutkowałoby to tym, że decyzja organu nadzorczego w sprawie skargi musiałaby zostać zbadana przez sąd w pełnym zakresie pod względem merytorycznym zgodnie z art. 78 ust. 1 RODO, przy czym w konkretnym przypadku – na przykład w przypadku zredukowania zakresu uznania do zera – organ nadzorczy mógłby zostać zobowiązany przez sąd również do konkretnego działania w rozumieniu art. 58 RODO.
- 2) Czy przechowywanie danych przez prywatne biuro informacji kredytowej, w którym dane osobowe z rejestru publicznego takiego jak „krajowe bazy danych” w rozumieniu art. 79 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2015/848⁽²⁾ są przechowywane bez konkretnego powodu, aby w przypadku zapytania móc udzielić informacji, jest zgodne z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) a) Czy zasadniczo dopuszczalne jest istnienie prywatnych równoległych baz danych (w szczególności baz danych biura informacji kredytowej), które są tworzone obok państwowych baz danych i w których dane z państwowych baz danych (w niniejszym przypadku ogłoszeń upadłościowych) są przechowywane dłużej, niż jest to przewidziane w ścisłych ramach rozporządzenia 2015/848 w związku z prawem krajowym?
- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3a) – czy z prawa do bycia zapomnianym przewidzianego w art. 17 ust. 1 lit. d) RODO wynika, że dane te powinny zostać usunięte, jeżeli okres przetwarzania danych przewidziany dla rejestru publicznego już upłynął?
- 4) Jeżeli art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO może stanowić jedyną podstawę prawną dla przechowywania danych przez prywatne biuro informacji kredytowej również w odniesieniu do danych przechowywanych w rejestrach publicznych, to czy należy przyjąć istnienie uzasadnionego interesu biura informacji kredytowej już wtedy, gdy biuro to przejmuje dane z rejestru publicznego bez konkretnego powodu, tak aby dane te były następnie dostępne w przypadku zapytania?
- 5) Czy kodeksy postępowania zatwierdzone przez organy nadzorcze zgodnie z art. 40 RODO i przewidujące terminy kontroli i usunięcia danych dłuższe niż terminy przechowywania w rejestrach publicznych mogą zawieszać konieczność dokonywania wyważenia interesów zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) RODO?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) (Dz.U. L 119, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 141, s. 19).

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-85/22)

(2022/C 148/24)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Gr. Kolewa, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Bułgarii